

Devletlerin alet çantaları ve Doğu Türkistan'ın geleceği

Dr. Yüksel Hos

16 Ekim 2022

<https://www.indyurk.com/node/564556/t%C3%BCrki%C3%87yeden-sesler/devletlerin-alet-%C3%A7antalar%C4%B1-ve-do%C4%9Fu-t%C3%BCrkistan%C4%B1n-gelece%C4%9Fi>

Devletlerin bir amacı vardır; varlığını bir sonraki nesle aktarmak. Devletler böylelikle kendi kendisini yaşatmak ve kendi hikayesinin içini dolduran kültürü sonraki kuşaklara o devlet organizasyonu ile aktararak halkının gönencini korumayı başarırlar veya başaramazlar.

İyi bir ekonomi kültürü korumanın birinci şartı değildir ancak uzun vadede kültürün sahibi olan milletin çevre ülkelere göç etmesi sonucu bir kültür bazen toplu halde çevre ülkelerde asimile olur, erir. Kısmen veya tamamen bu yaşanır.

Tarıma elverişli bir toprağın üzerinde yer aldığı anakaya üzerinde her yüz senede 1 santimetre geliştiği gibi, kültür de aynı şekilde vatanı üzerinde gelişir; yüzyılda, bin yılda, beş bin yılda kökleşir, derinleşir.

On yılda, yirmi yılda bile oluşmuş ya da değişmiş kültürler vardır. Mesela arabesk kültürler kısa sürede oluşur ve bu ayrı bir konudur.

Ama ekonomik gücünü ve siyasi birliğini, sosyal refahını güçlü tutamayan bir toplum, kültürünü de koruyamaz ve dilini, harsını, hiçbir şeyini koruyamadan erir, gider.

Bir insan hayatını oluşturan kısacık bir zamanda bir milletin, bir toplumun hepten eriyip yok olduğunu pek görmezsiniz.

Ancak tarihte kimi devletler ve halkları kültürlerini koruyacak müesseselere sahip olamadığı için yok olmuşlardır.

Milletlerin yok oluşu da tarihi süreçte gayet uzun bir zaman aralığında gerçekleşir. Günümüzde Kuzeybatı Afrika'da "Kabiliye" bölgesinin "Kabil" denen kıyı Berberilerinin açık tenlerinin Vandallardan kaldığı gibi...

Afrika'daki tüm Berberilerin Vandal genlerine sahip olan tek kısmı burada yaşamaktadır.

Peki, Vandallar kimdir? Bir zamanlar tüm Avrupa'yı yağmalamış bir Cermen milleti...

İşte onlar da bir süre sonra gücünü yitirmiş ve Avrupa'da yenilen Vandalların kaçtığı bu bölge, onların geri kalanının da eridiği yer olmuştu.

Zaten kültürlerini yaşatacak okul ve benzeri kurumlara hiç sahip olamadıklarından ve şehirleşme becerileri de olmadığından geriye ne dilleri kaldı ne de yazdıkları doğru dürüst bir eser.

Vandal dili hakkında bilinenler bile birkaç sayfayı geçmemektedir. Buna rağmen Endülüs denen topraklara adını verdikleri düşünülür bu milletin.

Tarihte Alman milletin atalarından biri olan ancak onlarla akraba en barbar toplumdur. Bizans İmparatoru 1. Jüstinyen'e yenilerek Kuzey Afrika'ya kaçmış ve orada yok olup gitmişlerdir.

Berberilerin alfabesi olmasına ve belli bir yazılı kültürleri olmasına rağmen Vandallarda bu da gelişmemişti ve en sonunda Berberilerin arasında kayboldular.

Bölgedeki Berberilerde özellikle Cezayir ve Tunus kolundaki sarışnılık veya beyaz tenliliğin onlardan kaldığı düşünülür.

Yağmacılık ve barbarlıkla geçinen bu kavim, bir benzetme yapacak olursak, Avrupa'nın Moğolları gibiydi diyebiliriz.

Moğolların da güçlü bir kültürleri ve eğitim sistemi olmadığından o güç zamanla en son kaldıkları yerlerde erimiştir.

Anadolu'nun önemli geçitlerini tutan Moğol komutanlarının isimleri günümüze dek gelebilmiştir. Mesela Sertavul geçidi, burayı tutan Moğol komutanından adını alır.

Güçlü Türk kültürü, yerel Bizans kültüründen ve Fars kültüründen mimari açıdan etkilenmiş ama onu kat be kat aşarak kendi ekolünü meydana getirmiştir.

Ancak Moğollar, güneydeki kolu Anadolu'da İlhanlı devleti halinde eriyerek Türkleşmiş, kuzeydeki kolun büyük kısmı ise Tatarların içerisinde erimiş hatta Tatarlaşmıştır. Tatarları, Türkler ve Moğolların kreolü bir millet gibi gören uzmanlar da vardır.

Bir kısım Moğol kabileleri de Çerkesler içerisinde erimiştir ve Kabartey (Kabardin) Çerkes'lerinde görülen çekik gözlülük ağırlıklı olarak buna bağlanır.

Buna rağmen Kalmukya gibi ana ulaşım yollarının sapa ve çorak bozkırlarında kalan kimi Moğollar, hiçbir millete dönüşmeden kalabilmişlerdir.

Özetle bu milletler, kültürlerini nasıl yaşatmaları gerektiğini bilmeyen, güçlü zamanda at süren, kılıç sallayan, güç kesilip atlar yorulduğu, düşman kılıcı güçlendiğinde yok olan tabiata sahiplerdi.

Gücüne güvenenin yok olup gitmesine en güzel örnek, bu ikisidir. Sanmayın ki Moğolistan denen devlet kendisini bu günlere başarıyla taşıdı.

Rusya'nın Çin ile arada bir tampon devlet ihtiyacı olarak kurgulanmış ve yaratılmış bir ülkedir günümüz Moğolistan'ı ve iyi ki de var.

Güneydeki Çin Moğolistan'ı ise hızla asimile olmaktadır... Oradaki Moğollar Moğolistan'dakilerin misli misli fazlasıdır.

Peki ya Türkler? Nerede hata yaptık da en uygar Türk ülkesi, uygar kelimesine adını veren Uygur ülkesi bu kadar kötü hale düştü? Hep mi böyleydi? Geçti mi tren?

Gelin ufaktan bunu analiz edelim.

Sevgili dostlar. [Doğu Türkistan](#) ya da Çin'in taktığı ad ile Şinçiang (Yeni sınır) istesek de istemesek de [Çin](#)'in bir parçası.

Hiçbir Jeopolitik ve Neopolitik varsayım ve gelecek projeksiyonu, Doğu Türkistan'ın bağımsızlığını öngörmez.

Geleceğe gerçekçi bakan hiç kimse ve hiçbir araştırmacı da Doğu Türkistan'ın bağımsızlığında bir ümit olduğunu söyleyemez.

Bunu söylemek için Çin'in bugün en büyük doğal kaynaklarını temin ettiği ve üretiminin devamı için sıkı sıkıya yapıştığı bu toprakları vazgeçilebilir gördüğüne inanmanız gerekir.

Doğu Türkistan, özellikle 2. Doğu Türkistan hükümeti, Rusların desteği ile bağımsızlığına kavuştuğunda Rusya'ya oynamamakla kaybetmişti.

İki güç okyanusunun ortasında bir adacıksanız mutlak birinin karasularına girersiniz. Bu okyanusun büyük olanı Çin'di ve Doğu Türkistan, bağımsızlığını pek zayıf bir direniş göstererek kaybetti.

Başlarında Sufi komutanlar olan Çin Müslümanı Hui orduları Doğu Türkistan'ı Çin'e bir daha ayrılmamak üzere bağlayacaklardı.

Komünizmin yıkıldığı Sovyetler'de adeta bir küvözde bakılmış ve üniversiteye dek eğitim görmüşçesine yüksek bir donanımla çıkan ve nüfusunu artırmayı başaran Türk devletlerinin aksine Doğu Türkistan bu şansa asla sahip olmadı.

Nüfusu pek az artabildi ve artan kısım da Çin otoritelerince gizlenmekte.

Çin, Doğu Türkistan'a karşı hep mi acımasızdı?

Hepten acımasız değildi elbet. Aslında olay, acıyıp acımamak değil, sınırların içerisinde asayişli bozacak bir kitleyi barışık tutmak ya da barışık olmuyorlarsa hepten defterini dürmenin meselesidir.

Çin, ülkesinin bu kısmını, yer altı kaynaklarıyla değil, yerin üzerindeki halkla birlikte kazanmaya çok çalıştı.

Ancak Türklüğün haklı olarak boyunduruk kabul etmemesi özelliği, ABD'de ve Japonya'da yaşayan Doğu Türkistanlı kukla akıl hocalarının kışkırtmalarıyla birleşince Doğu Türkistan Türklerinin 2000'lerin başına dek var olan kültürel kurumlarına da ateşi düşürdü.

Çin, tüm Doğu Türkistan Türklerine adeta önce gizli ve örtülü yaptığı savaşı bu kez açıktan yapmaya başladı.

[11 Eylül](#)'den sonraki dönemde bir ara Doğu Türkistan ve Uyguristan kelimelerine dair yasak bile kaldırılmışken Çin artık kültürü, ırkı ile tüm milleti toptan silmek için harekete geçti.

Kadınların topluca kısırlaştırılmalarından tutun, çocukların ailelerinden alınıp Çinli çocuklarla birlikte kreşten itibaren sıfır Türkçe ile okutulmalarına dek Çin'in başlattığı şeyin bilimde tek bir adı vardır ona da Etnosid denir.

Peki, ne yapılabilirdi?

Söyleyeceğim şey ezberinizi bozabilir ama Doğu Türkistan için yapılması gereken tek bir şey vardı.

ABD Uygurlar için insan hakları mı diyordu? İnsan haklarımız sonuna kadar temin edilmektedir. Tavsiyeye ihtiyaç yok denmeli idi.

ABD bağımsızlık mı diyordu? Çin ile birlik denmeliydi. ABD Uygurlara zulüm mü var diyordu? Biz Çin içerisinde memnunuz demelilerdi.

Zulüm bu derece şiddetli değilken bile ABD'deki kimi beslemelerin sesi inanın hayli çıkıyordu. Ne oluyordu peki Doğu Türkistan'da?

Urumçi ve Kaşgar gibi şehirlere Çinliler yerleştiriliyor, buralarda Çin etnisitesi artırılmaya çalışılıyordu.

Özellikle Urumçi'de başarılan şey korkunçtur. Tüm şehir Çinleştirilmiş ve Türkler burada azınlık bir aborijin halk haline getirilmiştir. Kaşgar da yakın zamanda Urumçi'nin kaderini paylaşacak gibi.

Bu denli pervasız bir kuvvete, kum gibi nüfusa karşı yapmak gereken tek şey, kurtuluşun ilk aşaması olan *"nüfusunu ve kültürünü korumak için sen olarak kalabilmendir."*

Ortalama bir Çinliden daha da Çin devletine bağlı olup, Çin'in fanatiği olmaktı yapılması gereken. Mavi Gök bayrağı kalplerde yaşatıp, kıvıll bayrağı evde tükürmek, dışarıda öpmektir. Evet, böyle yapmaktı.

Millet-i emin dediğimiz, yetki verip Lübnan'a paşa yaptığımız, Saraya tercüman, yurtdışına elçi yaptığımız ama devlet ilk gücünü kaybettiğinde Taşnak ve Hınçak örgütleri ile bayrak açanların yaptığı gibi.

Uygurlara bir işbirlikçi lazımdı.

Evet, farkındayım. *"Bu adam Perinçekçi mi oldu?"* diyorsunuz. Şahsen pek hoşlanmam kendisinden. Ne kendisi ne de avanesinden haz etmem ancak nev-i şahsına münhasır bu adamın kullanılması gereken belki tek nokta buydu. Çincilik.

Doğu Türkistan konusunda Türkiye, Doğu Türkistan'ın Çin'in vazgeçilmez bir parçası olduğunu ve bunun için Doğu Türkistanlı Uygur (aslında az da Kazak yaşıyor bölgede) Türkleri ile toplantılar yapmalı ve bunu onlar öğretmeli ve benimsetmeliydi.

Çin, kendisi için oldukça kullanışlı ve devlete sadık bu topluluğun üzerindeki baskıyı azaltabilir ve en azından Doğu Türkistanlı Türkler ya da yaygın adları ile Uygurlar, nüfuslarını koruyabilir, şehirlerinde, kültürleri ve aile yaşantıları ile kendi toprakları üzerinde hür olmasa da *"kendi dilleri ve kültürleri"* ile kalabilirlerdi.

Analar birer kedi gibi kısırlaştırma odalarına alınmaz, babalar 5 santimlik hortumlarla dövülmez, toplama kamplarında hayaları kerpetenle ezilmez, çocuklar anasız babasız Çin kreşlerinde büyüme zorunda kalmazdı.

Nüfusunu ve kültürünü korudukça, tekkeyi bekliyorsundur demektir. Tekkeyi bekleyen de çorbayı içer! Bu böyledir.

Şimdi maalesef ortada bir Uygur nüfusu kalmayacak ve bu korkunç bir şey. Bitti artık Doğu Türkistan hikayesi. Nitekim Çin'in şu anda görünen politikaları gösteriyor ki şimdilerde çocuk olan Uygur Türkleri, 2040 yılına dek sıfır Türkçe bilgisine sahip mankurtlaşmış birer Çinli olacaklar.

"Farkında mısınız ABD yapımı bir gazlama ile kardeşlerimizi nasıl bir kazığa oturttuğumuzun? Sen Uygurlara asimile olmayı mı layık görüyorsun?" diyen olabilir.

Ben onlara yaşamayı layık görüyorum. Asimilasyona direnmek için topraklarında kendileri gibi kalıp Çin'in sağladığı kültürel kurumlardan istifade edebilirlerdi.

Hem bir bölgesel parlamentoları vardı hem de kendi dillerinde TV kanalları. Bu şekilde o nüfusu 50 milyona, 100 milyona taşımaları mümkündü.

Şimdilerde Çin resmi rakamlarına göre 13 milyon, gerçekte ise 30 milyonluk bir halkın köküne kibrit suyu dökülmekte. Bu hikâyenin böyle bitmemesi lazımdı oysa.

İçlerinden Kukla Çeçen lider Ramazan Kadirov gibi bir hain çıkmalı ve tüm küfürleri hak edecek kadar, hatta ünlü Asyalı düşünür "*Do-gu Pi-ring-çeng'den*" bile daha fazla Çin şakşakçılığı yapacaktı.

Uygurların böyle bir lideri çıkmalı (aslında tek tük vardı) ve o lider Türkiye'ye davet edilip devlet kademesinde onurlandırılmalı idi. Çin ile bağları tesis etmeli, güçlendirmeli idi.

Tüm küfürleri bir paratoner gibi toplayıp halkını toplama kamplarına gitmeyecekleri bir geleceğe taşınmalı idi. Belki Celaleddin Rumi gibi Moğollarla dans edip, otorite önünde diz çöküp, Türklerin kalanının da katliamlarla yok olması engellenecekti.

Görüyorsunuz Çeçenistan'ı.

90'larda kısa süren bağımsızlığı ve Rahmetli Cohar Dudayev'in kurduğu hassas dengeler ülkesi, onun şehadeti ile yarıda kalmıştı. Ardından başa gelenlerin radikalliğini ve kabına sığmazlığını dizginleyemediği Şamil Basayev ve ABD destekli Arap cihatçıların gelmesi ile Çeçenistan rezalet bir yola girdi.

Belki az daha günümüz Doğu Türkistan'ı gibi olacaktı. İslamcı nostalgiklerin sayfalarında onurlandırmaya doyamadığı Hattab, Velid, Hafs, Muhanned ve el Kürdi gibileri düz ve siyaset bilmez cihatçı dar kafaları ile Çeçenistan'ın savaşına katılıp o savaşı trollemek ve kafa kesme videolarıyla kirletmekle kalmadı, komşu Dağıstan'a da saldırdı.

Sonrasında Rusya'da Putin iktidarı hepsini ezdi ve geçti. Ama o arada oldukça kullanışlı bir hain olan Ahmed Kadirov (Şimdiki Çeçen diktatörün babası) çıktı ve Çeçenistan'ı Rusya'nın politikalarına ve tabii ki sınırlarına entegre etti.

Dudayev'in de şehit edilmesinde zaten onun parmağı olduğunu biliyoruz. Burada kim haklı kim haksız kavgasını yapmıyoruz.

Realite doğrultusunda oyunu en reel, en gerçekçi ve güç aritmetiğinin farkında olarak oynamaktan bahsediyoruz.

Hain biri küfür yer, tarihe hain diye geçer ama unutmayın, güç aritmetiğinde sayıca az ve güçsüz olana asır kazandırır ve o kültürün ve nüfusun "*biz*" olarak bir sonraki aşıra taşınmasında adını yazdırır.

Şüphesiz bir kahraman olan ama dönemin siyasi dengelerini kavramaktan çok uzak olan rahmetli Şamil Basayev gerçek manada cesur bir savaşıydı ama bir o kadar da düz mantık sahibi ve ileri görüşlülüğü sıfırdı.

Gerçi asil ruhuyla istiklal için savaşan kahramanların bu özelliklerini söylemek ayıp karşılanabilir. Bunun farkındayım.

[Ramazan Kadirov](#) da şüphesiz hainin biri bunun da farkındayım. Ama bu hain yüzünden Çeçenistan, Rusya'nın en müreffeh bölgelerinden biri.

Nüfusu savaşta 300 bine düşen ve halkı yok olma tehlikesi ile karşı karşıya kalan acınası bir toplumdur Çeçenler... Düşünün. 100 bin gibi korkunç bir kayıp veren bu halk, şu anda 1 milyon 400 binlik bir rakama ulaşmıştır.

Ağustos 1999'da Çeçenistan'da yaşayan Çeçen ve Çeçen dışı toplulukların toplam sayısı 350 bindi. Bunların da sadece 300 bini çeçendi ve bu insanların da çoğu kadın, çocuk ve yaşlılardan ibaretti.

Eğer bir hain çıkıp da işbirliği yapmasaydı, o çocuklar da İslamcı cihatçıların teşviki ile dağlara çekilecek ve soyu sürdürmek için 80'lik dedeler ve 20'lik, 30'luk dullar kalacaktı. Pek tabii ki bu iki grup da eşleşemeyecek ve halk yok olacaktı.

Ne oldu biliyor musunuz? Sadece birkaç senede Çeçenler ülkelerine geri dönmeye başladı.

Sadece 4 sene geçti geçmedi ve savaşta Rusya'nın diğer bölgelerinden kaçan 770 bin Çeçenistanlı, şaşırtıcı bir hızla ülkelerine döndü ve kısa sürede zaten çok çocuk yapma kültürüne sahip bu insanlar, ülkelerinde buldukları ve "*Hain Kadirov rejiminin*" sağladığı, Rusya'nın ise onları kazanmak için yağdırdığı imkanlardan yararlandılar.

Bu geri dönen 770 bin kişinin 550 bin kadarı Çeçendi ve geri kalan 220 bini de Rus. Ruslar Çeçenistan'da düzen sağlandığında bile daha geri dönmediler.

Bu da Çeçenistan'ın hanesine bir diğer kazanım oldu tabii. Eskiden olmadığı kadar homojen bir ülkeleri oldu.

An itibarı ile Rusya'da Çeçenistan dışında yaşayan Çeçen topluluk hayli azalmış durumda. Çeçenler, kendi ülkelerindeki iş imkanları ve kendi **kültür bölgelerinde** yaşamının avantajıyla Çeçenistan'a daha da bir bağlandı.

Toprağına daha bir tutundu. Her ne kadar Moskova'da halen 100 binin üzerinde Çeçen yaşamaktaysa da Moskova'da Rusya Federasyonu'ndaki hemen her milletten birkaç bin insan yaşamaktadır zaten.

Vaktiyle Seyfullah Türksoy'un, Kadirov'a güzellemeler dizdiği bir yazısını okuduğumda kendisine içimden sağlam verip veriştirmiştim. Tabii bu yazının geri planında Kadirov'un ne gibi teşvikleri oldu bilmiyorum.

Belki hiç olmamış da olabilir ama bir şekilde Seyfullah Türksoy harika bir iş başarmıştı.

Kadirov'u güzellemek, Çeçenlerin kültürlerinin devamı için gerekliydi. Siz Türkiye olarak İngiltere'de yaşayan ayrılıkçı Çeçen lider Ahmed Zakayev'i de destekleyebilirsiniz ama Kadirov'u desteklemek, size hem Çeçen halkla arada ciddi bir köprü verecek hem de oralarla iletişim kanalını sıkı tutacaksınız.

Türkiye'nin o bölgede kurumlarıyla var olması adına bu hain, bizim için de kullanışlıdır.

Tapusu başka ülkede olan bir toprağın ayrılıkçısı ile değil işbirlikçisi ile iş yapabilirsiniz.

Demem odur ki düşmüş ülkelerin haini aslında gelecekteki kurtuluşun mimarlarıdır. Müstakil ülkelerin hainleri içinse fikrim sabittir.

Canları cehenneme! Bulgaristan'da iktidara eklenilen 3. Parti olan DPS yani Hak ve Özgürlükler hareketinin lideri Ahmet Doğan da Bulgar hükümeti için kullanışlı bir aparat, bir alettir.

Bizim açımızdan da oradaki Türklerin iyi veya kötü bir partisinin başındaki kişidir. Türkiye politikalarına ters biri olabilir ama yaşadıkları ülke zaten Türkiye değil, Bulgaristan.

O nüfus orada kalmalı ve kurumlarla entegre olmalı. Bulgar devleti ile işbirliği yapan Ahmet Doğan'ın Türklüğe hizmeti tartışılır ancak en azından ondan sonraki bir Türk liderden ümitvarız.

Tabi geçen sürede o lideri bizden önce Bulgar derin devleti yetiştirip piyasaya sürmezse...

Geri dönelim Kadirov'a...

Çoğunuza garip geliyordur Çeçen lider Kadirov'un Rusya için Ukrayna'daki savaşta kendi insanını ölüme göndermesi ve Putin'e bağlılığı.

Arkadaşlar şüpheniz olmasın en fazla bin kişiyi bilemediniz beş binini ölüme gönderiyor. Ancak yine şüpheniz olmasın, bu şekilde o halkı 10-20 sene sonrasında 3 belki 4 milyonluk bir rakama taşıyor olacak.

Rus'tan fazla Rusçu olan Kadirov'dan başka Çeçenistan'da meseleye böyle yaklaşan 100 çeçen bulamazsınız. Kendisi rolüne kendisini de inandırmış şekilde son derece sadık ve iyi de oynuyor o rolü ancak diğer yanda bacaları tüten ülkesinde işleyen kurumlar, analarının yanında büyüyen çocuklar var.

Uygurlar gibi toplama kamplarında değiller. Halkı Çeçenceyi unutmadan bunu bir üniversite dili olarak geliştiriyor, devlet televizyonlarında Çeçence yayınlar, onca Tv kanalı, gazete ve radyo faaliyet gösteriyor.

Çeçence kitaplar, çeçence mevlitler, ilahiler söyleniyor. Camiler, birbiri ardına dikiliyor, plazalar yükseliyor, gençlerin genç bedenleri Kafkasların soğuk çamuru üzerine düşüp kurtlar, parazitler yemiyor.

145 milyonluk Rusya'nın ezip geçeceği bir halk olarak diklenmiyor, 145 milyonun parçalanacağı güne dek *"kendisi gibi kalabilen bir halk"* olarak kendisini o küvözde semirtiyor.

Ramazan Kadirov, dar ölçekte baktığımızda evet bir haindir ancak fotoğrafın büyük kısmını okursanız millete en büyük hizmeti yapmakta.

Bunu rasyonel ve realist bir milliyetçi olarak söylüyorum. Şartlar uygun değilse işbirliği yaptığınız gücün size sağladığı imkanların en iyisine tutunmanız lazımdır.

Biliyor musunuz Kafkasya'da kalabilen Çerkezler ve Abazalar nasıl kalabildi?

Abhazya'da günümüzde çoğunlukla Hristiyan Abhazlar ve az da Müslüman Abaza mevcuttur.

Bu az sayıda Müslüman Abazalar ile çoğunluk Hristiyan Abazaların tamamı Rusya ile işbirliği yapan ve Osmanlı'ya tabi olmayanlardı.

Milletin büyük kısmı, sonu sürgünle bitecek bir kumarı oynamış da olsa, azı da bir diğer gücün hizmetine girerek topraklarında kalmayı başarmıştır.

Sonuçta Abhazya'nın çoğunluk halkı Türkiye'ye gelip Abhazcayı şu son nesilde tamamen unutmuş ama geride kalanlar ise topraklarında kalıp dilini korumuştur.

Aynı durum Adige Özerk bölgesinde, Maykop'ta kalan Çerkesler ile Karaçay Çerkes bölgesindeki Çerkesler ve Kabardino Balkarya'daki Kabardinler'de de söz konusudur. İşbirliği yapmasalardı kalamazlardı arkadaşlar.

Bunlar minör topluluklardır. Rusya gibi bir ülkeyi geçin Hollanda boyutunda bir ülke bile bunların içinden geçerdi.

Günümüzde Türkiye'de yaşayan Çerkeslerin yüzde 2 kadarı Çerkes dilini konuşabiliyor. Bu %2 de 50 yaş ve üstüdür. Onlar da öldüğünde dil yok...

Ama sadece bu topraklarda yok olacak. Kafkasya'da kalmaya devam edecek. Etmesinin sebebi de budur. Dil, anavatanı, toprağı üzerinde korunur.

Göç edenler, kültürünü bir bilemediniz iki, üç nesil korur. Dördüncü nesilde kalan kültür, Musevilik gibi kalır. Dili unuttur, dine tutunur.

Geldiği ülkenin dini de kendininkiyle aynıysa geleneklere tutunur, gelenekse Çerkes tavuğı, adige peyniri ve Çerkes danslarına sıkışır kalır.

O vakit artık geriye sadece folklorik bir topluluk kalmıştır.

Doğu Türkistan için korkarım bu bile kalmayacak.

Bu inatlaşma Türklüğün ana damarlarından, ağacın en asil kollarından birini çürümek üzere ana gövdeden kötü kopardı.

Rabia Kadir gibilerinin hizmet ettiği akımda anlayamadığı şey tam olarak budur.

Bu yol, Doğu Türkistan Türklüğünü öyle bir çıkmaza götürdü ki artık geri dönüşü olmaksızın tüm bir Uygur toplumunu Çinlileştirmeye ant içmiş bir Çin var.

Bu Çin ile müzakere etmek için eldeki tek enstrüman ise adını andığımda beni istemsiz bir gülme tutan bir Çin sevicisi siyasetçi.

Bırakın oy vermek, uyuz köpeğı bile vermem. O kadar terstir bana. Ama bir konuda hakkını vermek lazımdır, o da bu tür adamların bu tarz durumlarda lazım olduğudur.

Büyük ülkelerin alet çantaları, farklı fraksiyonlara sahip siyasi karakterleridir. Kimisi NATO'CU, kimisi RUSÇU, kimisi de ÇİNCİ tiplerdir.

Durum ve şartlar hangisine yaklaşmayı gerektiriyorsa bunlardan biriyle o ülkeler arasında gerekli köprüleri oluşturursunuz.

Bir dönem Fetullahçılarını ABD ile arada uygun bir araç, enstrüman olarak kullanma planı güden siyasetçiler daha sonraları bu enstrümanın aslında sadece ABD'ye hizmet eden tek taraflı bir araç olduğunu zor ve hayli pahalı bir bedelle anlamıştı.

Tolkien'in romanındaki Sauron'un yüzüğü onu eline geçiren herkese bir "*yönetme ihtirası*" veriyor olsa da yüzük sadece sahibine itaat ediyordu.

Cemaat de tam olarak böyleydi. Çünkü onu kollayıp gözeten ABD idi.

Çoğunuz fazla bilmez ama şimdi size çok farklı bir bilgi söyleyeceğim. 1990'larda Altunizade FEM'in en alt katında piposu ile gezen biri vardı.

Ona ayrılmış bir oda ve odasında da telefonu olan bu adamın Sedat Celasun Paşa olduğunu söylerlerdi.

Darbelerin ABD ile iletişim merkezi olarak adı geçen Celasun Paşa'nın o binada ne aradığını belki bilmiyorsunuzdur.

Ben de bilmiyorum ama acaba diyorum cemaati ordudan koruyan ve gerektiği yerde ABD'li dostları arayan adam mıydı o? Yoksa orada ne işi vardı ki?

Kendisine müdürden daha fazla, en az 7-8 müdür maaşı verilerek orada tutulduğunu söylemişti cemaatin bir yetkilisi.

Bu adam için tanıdığım FETÖ gediklileri şunu söylerlerdi:

Hocaefendi'nin bir bildiği vardı ki Celasun Paşa Altunizade FEM'de idi...

Tipik mide bulandırıcı cemaat ve tarikat lafıdır bu: "*Efendi Hazretlerinin, Hoca efendinin bir bildiği vardır.*"

Ne garip değil mi? Altunizade FEM'in üst katında hocaları kalıyor, alt katında ise Celasun Paşa'nın ofisi var. Hiç anlayamamışım bu. Ama zamanla anlıyoruz tabii ki.

Boş bıraktığın tarlanı başkaları sürüyor bir şekilde... Boş bırakılan, kontrol etmediğin, ettiğinde de eline yüzüne bulaştırdığın dini hayatı, boş bıraktığın eğitim ortamını, dindarları almadığın kurumları geliyor birileri ele geçiriyor. Tarlanı böyle sürüyorlar.

Gelelim Doğu Türkistan'a ve burayla da bitirelim.

Zannedersen Çinli düşünür *Do-gu Pi-ring-çeng*'i parlatmak gereken tek noktayı da kaçırdık.

Şu anda onun bile toplama kamplarından alacağı tek şey, havadır. Hiçbir lafını ciddiye almasak da bu konuda desteklenmeli idi.

Bu tarz bir "*Çinbirlikçi*", Doğu Türkistan'a konsolos veya Pekin'e büyükelçi yapılabilirdi. Makara kukara adamları büyükelçi yapmak kadar kolaydır bu.

Bunu da al gönder işte Pekin'e Sabah Mao güzellemesi yapar, öğlen Sun Yat Sen güzellemesi yapar günde 5 vakit Pekin'e döner, Rabbim Çin'in gölgesini üzerimizden eksik etmesin der Yu-lin festivalinde de iki köpek budu ısırır poz verirdi.

Ama o bu tiyatroyu oynarken İstanbul ile Urumçi ve Kaşgar arasında THY seferleri yapılır, Çin'in gölgesinde güçlenen bir Doğu Türkistan nüfusu ile iletişimimizi koparmama imkanına da sahip olurduk.

Doğu Türkistan'dan TİKA ile öğrenci getirir, Türkiye'deki Üniversitelerde binlercesini yetiştirirdik.

Do-gu Pi-Ring-Çeng olsun Kadirov olsun bu liderlerin çevirdiği tiyatroya bakmaz, altında semiren toplumlara dikkat edersek işte geleceği orada görürüz. Kişiler ölümlü, milletler kalıcıdır.

Vahdettin, devletin yok oluşundan emin olduğu ve onun gücüne hiç güvenmediği için teslimiyetçi ve kalanı korumacı bir refleksle oldukça yanlış işler yaptı. Onun için en makul araç ise Damat Ferit hainiydi. Alet çantasının en kullanışlı adamı oydu.

Ama Anadolu'da büyüyen hürriyet ateşini sarayından görmekte çok zorlandı. Görmediği gibi buna tavır aldı ve küçümsediği kıvılcım büyük bir bağımsızlık ateşi yaktığında ona da bir İngiliz zırhlısına binip kaçmak kalıyordu.

Öyleyse çağı okumak, eldeki alet çantasından doğru aleti seçebilmek ve vakti zamanı geldiğinde o alete de elveda diyerek devletin kendi bin yıllık ajandasına uygun hareket etmektir yapmak gereken.

Kurt gibi ol, saldıracağın günün vaktini bekle, zayıfken inine çekil ve düşmanını kısıp gözlerle de olsa dikkatle ama gerekirse yarım km geriden takip et, izini sür.

Sen zayıfsan düşmanın da zayıflayana dek bekle, o güne dek enerjini boşa harcama, semir, gücünü tut.

Mümkünse düşmanına yakın dur ve vakti sende saklı bir güne dek içinde mukaddes bir sır gibi tut dış geçireceğin günü unutma. Gün gelir, devran döner, kurt değil kurtlar toplanır, sürü şenlenir. Bugün zayıf olan, yarım güçlenir ama o yarınlara mutlaka ulaş.

Erkenden davranmak, zayıfken hem zaafını hem de maksadını açık etmektir. Bizler sıcakkanlı bir milletiz. İstiyoruz ki bir insan ömründe görelim coğrafyanın düğününü.

Hayır, işte öyle olmuyor bu işler. Sağlıklı bir zafer için bir insan ömrünü aşan sabırlı bir siyaset gerekir. O siyaseti de birden fazla yüzlerce uygun "*alet*" ile çevirmelisiniz. Alet çantası bu yüzden önemlidir.

İnsan ömründe zafer görmek isteyenler, bir seçim döneminde ekonomiyi uçurmak isteyenler kadar gerçekçidir.

İyi ekonomiler de iyi siyaset de insan ömrüne değil, devletin ömrüne sığar ve bunu ise kurumlar denen insanların kolektif ömrü ve kurguladıkları devamlılık arz eden sistemli yapılar başarır.

Ama dikkat edin ki sahaya sürdüğünüz o kullanışlı gördüğünüz alet, başkalarına alet olmasın.

Orta Asya'ya "*önden giden atlılar*" mavraları ile gönderilen Nur'cu/FETÖ'cü (benim için aynı şey) avellerin sinir bozucu mavralarını dinledik senelerce.

Medyaları, kolejleri, sözde akademisyenleri ile... Şimdi ise onları destekleyen ABD çıkarları, burnumuzun dibindeki adaları silahlandırır oldu.

Önden giden o atlıları nedense milletin üzerine sürülen atlarda görüyor olduk artık.

Çünkü at da başkasının tarlasında otlamış, süvarisi de başkasının konağında kahyalık yapmış.

Dilini konuşan herkesi senden sanma. Dil aldatıcıdır. İnsanın en aldatıcı organı. Tarihte nice tatlı dilli kimseler vardır ki milletlere asır kaybettirmiştir. Hitler, Mussolini bunlardandır.

Celaleddin-i Rumi de böyleydi. Harika bir şairdi ve Moğollarla işbirliği yaparak dönemin işbirlikçi sufi önderi olmuştu.

Moğollara isyan eden Türkmenleri "*eşkîya*" gibi gördüğü için evladı Alaeddin'in cenazesini kıldırılmamıştı.

Çünkü İslam'da sadece eşkıyanın cenazesi kılınmazdı. Belki fırsatçılığı ve belki de Anadolu Türklerine zaman kazandırmak, asır kazandırmak için olmalı, Moğolları "*Allah'ın bu dünyada gücü eline verdiği kimseler*" olarak görüyor ve onlara itaat etmenin vacip olduğunu belirtiyordu.

Kendi sözleri tam bu doğrultudadır. Dönemin FETÖ'südür diyen de vardır ve bence haksız da değildir.

Şimdi diyeceksiniz ki e kardeşim sonuçta Türklük kurtuldu ise demek ki iyi yaptı e öyleyse Fetullah Gülen de iyi mi yapıyor? Hayır!

Yazının başında da belirttim size. Müstakil, bağımsız bir ülke değil ve fazlasıyla zayıfsanız, işbirlikçi bir hain, size zaman ve o zaman içerisinde gelecekte nüfusu kazandırır.

Ama müstakil ve bağımsız bir ülkenin işbirlikçi lideriyseniz sadece hainsinizdir ve milletiniz de tarih de sizi affetmez.

Celeleddin Rumi dönemindeki Anadolu'nun durumu işte bu açıdan biraz tartışmalıdır. Şahsen kendisini dönemin fetösü olarak görenlerle aynı fikirde olmakla birlikte yaptığı işbirliğinin, Anadolu Türklerini toplu katliamdan kurtardığını da düşünüyorum.

Öyle ki Moğolların Anadolu'daki valisi, Rumi'nin mezarını yaptıracak kadar saygı duymuştur. Çünkü adamların Anadolu'yu yönetmelerini kolaylaştırıyordu. Masrafı da kayıpları da azaltıyordu.

Kalelerde boğazlanan, hürriyetleri uğruna şehit olan Türkmenler ve Celeleddin Rumi ile olan mücadelesinde son derece doğru safta bulunan ve 93 yaşında Moğollarla savaşırken şehit düşen Ahi Evran yani Nasreddin Hoca'yı da burada en güzel şekilde anmak gerekir.

Celeleddin Rumi'nin oğlu Alaeddin de onunla aynı safta savaşmış şehit düşmüş olmasına rağmen babası Celeleddin Rumi, oğlunun cenazesini kıldırılmamıştır. Çünkü dedik ya! Moğollarla savaşan Türkmenleri eşkıya olarak kabul ediyordu.

Celeleddin'e olan bakışım ne olursa olsun, bir ihtimal aralığını ve payını bu şekilde bırakıyorum. Belki de Türklüğün tamamının büyük bir kıyımdan geçmesi engellenmiş oldu. Tüm taşlar bir ata oynanmadı.

Ama diğer yandan da şu ihtimali düşünüyorum. Türkler aslında 1260'larda Moğollar en güçlü tokadı Memlüklerden yediği esnada zafere en yakın bir dönemde bu işbirliğinin dönemine rastlamışlardı belki Anadolu'daki Moğolları süpürüp kovacaklardı?

Türklerin Araplarla bir ortaklık, bir birlik kurmasını ise Moğolların Toros geçitlerini kontrol etmesi sebebiyle yapamadığını görüyoruz.

Yani dağların ortasına hapsedilmiş şekilde istiklali için savaşan Türklerin bir kısmına inat bir kısım işbirlikçi, entari etek giyip ülkeleri işgalde iken kendi ekseni etrafında dönerek derviş olmuş...

Sertavul geçidi mesela Moğol komutanlarından birinin adını taşır. Bu geçitlerin tamamında Moğol garnizonları yerleşmişti.

Kimi araştırmacılar, Bir Mevlâna uzmanı olan Prof. Dr. Mikail Bayram'ın "*Mevlâna'nın Moğollarla işbirliği yaptığı*" konusundaki iddialarına katılır ama bunu Anadolu'da Türklüğü korumak için ve Müslüman kanı dökülmemesi için yaptığını iddia eder. Ne var ki gerçek farklıdır.

Bu konuda Mikail Bayram'ın cevabı şudur:

(Ümit Doğan'dan nakil ile) Tam tersine. Mevlâna Moğollara belli hedefler gösteriyor, diyor ki gidin o adamı öldürün. Moğol subaylar gidip o adamı öldürüyorlar. Adını da vereyim. Tacettin-i Kâşi. Zengin bir adamdı. Mevlâna'nun işaret etmesiyle Moğol zabitler adamı öldürdüler. Bunun kaynağı Eflaki'dir.

İşte tam o dönemlerde Moğollar, Filistin'de yapılan bir savaşta Memluklere yeniliyor ve ayrı bir dönem başlıyordu. Türkler de bu dönemi kullanıp isyanlarına hız vermişti. Ama olmadı.

Peki, Türkler bu sufi önderi (Mevlâna) hiç takip etmeseler, tüm kartlarını Ahi Evran yani Nasreddin Hoca'ya oynasalar kazanırlar mıydı? Kaybederler miydi?

Bilemeyeceğiz. Ama bir gerçek vardı ki, organize değillerdi ve parçalı haldelerdi. Moğollara karşı direnirken onlara en büyük tokadı vuracak yer ise onlardan daha uzaktaki bir belde olan Mısır olacaktı. 1260 yılı Ramazan ayının sonlarında yapılan Ayn Callut savaşında Moğollar yenilir.

Aylar sonrasında ise Anadolu'da onlara ikinci tokadı vurmak isteyen Türkmen direnişinin liderlerinden Ahi Evran şehit edilir. Yanında da Celaleddin Rumi'nin oğlu Alaeddin.

Celaleddin Rumi ise günümüze dek köpürtülür de köpürtülür. Onu evliya bilenlerden ne mesnevisini adam akıllı oturup okuyan vardır ne de oradaki +18 hikayelere dikkat eden.

Ama bir ezberdir adeta peygamber gibi kutsal görür okumadan saygı göstermeye şartlanmış insanımız. Tıpkı bir moda, bir furya başladığında Fetullah Gülen için "*Hocaefendi*" diyenler gibi. Ayran gönüllü popüler cehaletin başka seçeneği yoktur. Tabağına konanı yer.

Ne kadar enteresandır ki Sufizm ve Mevlevilik üzerine ABD'de de hayli köpürtme yapılır. ABD'de sufizm, ABD tarafından akredite olan "*İlmli İslam*" yollarından biri olarak gösterilir.

Cemaatin ABD'deki kurumlarının amiral gemisinin adı ise Rumi forum'dur ve tesadüf değildir. Rumi demek, güce itaatın ve işbirliğinin adıdır.

Eski bir işbirliği geleneğini bayrak eden, onu kendisine marka edinen kimseler tam da uygun ismi seçmişlerdir.

Onlara göre de *"Allah gücü Amerikalılara vermiştir ve günümüzde güçlü olan Amerikalılar ise onlara itaat etmek vaciptir."*

Celaleddin Rumi'nin dediği gibi:

Müslümanların rahatı yalnızca Moğolları hoş tutmakla mümkündür.

Tarihçi Ümit Doğan, bu meseleyi şu şekilde anlatmaktadır:

... Moğollara biat eden vezir Muineddin Pervane, izlediği Moğol yanlısı siyaseti bir Müslüman olarak kendine yakıştıramaz, öz eleştiri yapar ve bir sohbet esnasında Mevlâna'ya der ki: 'Bundan önce kâfirler, putları öperler, putlara secde ederlerdi. Biz de şu zamanda onun tıpkısını yapıyoruz. Gidiyor, Moğollara secde ediyoruz; sonra da kendimizi Müslüman sayıyoruz.' Mevlâna cevap verir:

'Amma burada bir başka şey var. Hatırınıza şu kötüdür, beğenilmeyecek bir şeydir düşüncesi geliyor ya; gönül gözünüz, kesin olarak niteliksiz bir pek büyük şey görmüştür ki bu, size kötü, çirkin görünüyor.'

Vezir Pervane bir başka sohbette: 'Gece gündüz canım da gönlüm de tapınızda hizmet etmede; fakat Moğollarla uğraşmaktan, onların işleriyle oyalanmaktan vakit bulup da tapınıza geleceğim' deyince Mevlâna şu cevabı verir:

'Onların (Moğolların) gönülleri olsun da birkaç Müslüman, emniyet içinde ibadete koyulsun diye kendinizi, malınızla, bedeninizle feda ettiniz. Şu hâlde bu da hayırlı bir iştir.'

İşte bu tam teslimiyet, milli mücadelede Vahdettin'in de 'İngilizlerin gazabını çekmeyelim üzerimize' politikasının da sebebidir.

Yaptığım ayırım kesin bir ayırımdır. İstiklalin varsa veyahut o istiklali sağlayacak gücün varsa, işbirlikçi ve haine ihtiyacın yoktur.

Ama istiklalini kaybettiğinde hain sana bir asır ve nüfusunu yerine koyup güçleneceğin vakti kazandırır.

İster Allah'ın işleri diyelim isterse tarihin cilvesi. Rusya'da meydana gelen Ekim Devrimi sonrasında kimi Türk aydınlarının komünistlerle işbirliği ve Orta Asya Türklüğünü Ruslarla barıştırmaması, sonraları kazık yediklerini anlasalar da Türklüğü Rus boyunduruğu altına sokmuş ancak belki bu sayede Orta Asya Türklüğü, günümüz Uygur Türklerinin kaderini paylaşmaktan korunmuştur.

Doğu Türkistan bitmiştir.

Uygurlar ise kaybedilmiş bir millettir. Hikayeleri de bitmiştir.

20 bilemedin 30 yıla kalmaz hepsi asimile olmuş olacak.

21 yüzyılın holokostudur bu.

ABD ve Japonya'nın gazı ile farkında bile olmadan bir Turan hayali ile dört yanı sarılmış bir toplumu kaşımak hiç iyi sonuç vermedi.

Oldukça geniş bir alana yayılmış, nüfusu toplu olmayan, o sınırlarda egemenliğini sağlaması Siyasi ve askeri coğrafya prensiplerine göre hele ki Çin karşısında çok zor olan bir toplum, sanayi gücü olmadan yaşayamayacak bir devasa nüfusun doğal kaynaklarına çöktüğü ve bitirmeden asla kalkamayacağı sofrasında lades kemiklerine dek ayrılacaktır artık.

Gerçek budur ve gerçeği kabul ediniz. Oradaki Türklüğü, Türkiye'ye getirmeden kurtarmak mümkün değildir. Toprak kaybedileli zaten çok oldu bari insanları kurtarılmalıdır.

Türkiye'ye, Kazakistan'a, Özbekistan'a, Kırgızistan'a, Türkmenistan'a yerleştirilmesi gereken bu insanlar, Türk Dünyasının Filistinlileridir ve Filistin'e yapılan duyarın yüz mislini hak etmektedirler.

Çin gerçek "*tek millet*" operasyonunu çektiği bu sırada (kendi söyledikleri politika budur) Uygurlar gibi ayrılıkçı gördüğü unsurları mı es geçecek sanıyorsunuz?

Kendi Çinli Müslümanlarına bile yasaklar koymaya, onların bile müesseselerini budamaya başladılar.

İşte böyle yaparlar adama. Gücün aritmetiğini hesaba katmadığınızda bunlar oluyor.

Oysaki doğru yönetilebilirdi her şey. Çin'in tüm coğrafyasının, zenginliğinin nimetlerinden faydalanacak bir Doğu Türkistan, Çin'in ayrılmaz bir parçası olarak kendini ifade edip, Uygurlar da kendilerini sağ salim 22'nci yüzyıla atabilirlerdi.

Şimdi kıyamet kopmazsa 20-30 sene sonra, Doğu Türkistan Türklüğü sadece bir anı olacak ve siyah beyaz fotoğraflarda kalacak.

Kaşgar ve Urumçi'ye gidenler, tıpkı Balkanlarda Türklüğün yok edildiği Belgrad'da, Tripoli-çe'de (Mora Yenişehir), Girit'te gezerken "*burada bir zamanlar Türkler yaşardı*" derken nasıl geziyorlarsa öyle gezecekler.

Kalmışsa birkaç mezar, kalmışsa birkaç cami minaresi ve kafası takkeli birkaç ihtiyar, Avusturya Aborijinlerine ve Afrikalı pigmelere sarılan sarışın Avrupalı kız gibi resim çecktirecekler.

Biraz da kitaplar anlatacak. Burada Türkler vardı diye.

Sayfalarına bakıp iç çekeceğiz ve bu günleri düşüneceğiz. *"Zamanında getirsek ve Türkiye'ye, Kazakistan'a onları dağıtsak bu milleti kurtaramaz mıydık?"* diyeceğiz.

Türklerin en üretken, en çalışkan toplumlarından biri ve yerleşik hayata ilk geçen boyudur Uygurlar.

Ve onları kurtaracak alet çantamızdaki tek kişi, ruh hastası bir deliydi ama o deliyi de vaktinde gereği gibi kullanamadık.

Şimdi tek kurtarabileceğimiz, Doğu Türkistan'dan kaç çocuk getirebilir, kurtarabilirsek onlar.

Tüm halkı değil, o birkaç milyon çocuğu getirsek yeterlidir. Ülkenin de halkın da geleceğe serpileceği tohumlar onlar. O tohumlardan ya kurt ya da mankurt yetişecek.

Hala geç değil. Yeter ki realiteyi kabul edip önceliklerimizi belirleyebilelim.

Geçmiş olsun ama geçsin ve önümüze bakalım. Kaybederken de kazanmak denen bir şey vardır. Bir kayıp bir kazancı da getirmelidir.

Saygılarımla.